

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEI INVENIT SIBIDOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXIX. ÉVF. 1929. NOVEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

Az Úr Szívének művei. III.

DINDIG nagy megilletődöttséggel lépünk a vértanuk sírjához. Az elszenvedett kínok emléke nem borzalmas többé; a vértanu áldozatának fönsége a «saját vérének bsbora» adja neki azt a dicsőséget, amely megihleti lelkünket és komoly tisztelet legmélyebb érzelmeit váltja ki belőlünk. Ilyen hangulat száll meg bennünket, ha a párizsi Vaugirard-utcai régi karmelita szeminárium kertjébe lépünk. Itt állott a kápolna, amelyben a francia kommun idején nem kevesebb mint 190 katolikus pap várta Darbois bíborossal együtt a halált. A sekrestyébevezető folyosó legalsó lépcsőtéraszán ott áll a fölirat: «Hic ceciderunt = Itt estek el» s a templom kriptájában a fal mellett, bsborposztóval bélelt szekrényekben, üveg alatt láthatók a vértanuk csontjai. A katakombák ihletését érezzük s a borzalom helyett ez a gondolatunk: Az Úr Szívének hatalma tette föl ezen vértanuk fejére a mártiromság koronáját; *az ő győzedelmük is az Úr Szívének művei közé sorolandó.* Ezt akarja mondani a hivatalos Egyház is, midőn e vértanukat a boldogok sorába iktatta.

Az életük különös kiválóságáról nem mond semmit, nem kutat erényeik után, csak a halálukat nézi s ennek dicsősége elég ahhoz, hogy fénye minden gyarlóságot elhomályosítson, amit az életük folyamán elkövettek. Nagy dolog a vértanuság! A szentek közül sokan hiába sóvárogtak utána, csak hitvallók és szüzek gloriolóját kapták a vértanuság pálmája nélkül.

Novemberben mi is megjárjuk a temetőt és Mindenszentek estéjén kivilágítjuk a sírokat, hogy a kedves halottaink számára annyira óhajtott és imádságainkkal kért «Örök világosságot», örök boldogságot jelképezzük. Az imádság, szentáldozások, a jó cselekedetek, önmehtagadások s főleg a szentmiseáldozat által nyerhető kegyelmek szintén az Úr Szívének irgalmas művei, amelyeknek fénye elhomályosítja az egyéni gyarlóságokat és a világ legértékesebb vértanuságáért Krisztus kereszthaláláért meg-

dicsőíti a lelkeket. Igen, a mi temetőnk igazi lámpása Krisztus; a sok mécses és gyertya fénye csak azért vigasztalásunk, mert végtelen értékű, gyönyörű természetfölötti valóság áll mögötte. Lelkünk abban merül el és abból meríti az Úr Szíve irgalmasságának balzsamát, hogy begyógyítsa vele a tisztító tűz fájdalomsebeit. Nem vigasztalan a mi életünk még a legnagyobb emberi fájdalom idején sem, ha Krisztustól el nem szakadunk, ha örök célunkat szem előtt tartjuk és életünk igazi értékelését megtanuljuk.

Menjünk novemberben gyakran a legfölségesebb Oltáriszentség elé és imádkozzuk a szentolvasót. Akár a zárt szentség ház, akár az imádságra kihelyezett legfölségesebb Oltáriszentség előtt imádkozzuk, mindannyiszor teljes búcsút nyerhetünk a tisztító tűzben szenvedő lelkek javára, ha legalább öt tizedet elimádkoztunk. Az Úr Szívének irgalmassága akarta ezt is, hogy ez lehetségés legyen; a Szentatyát e nagy kegy engedelýezésére csak az Ő inspirációja biztathatta.

AZ ÚR SZÍVÉHEZI

Jézus Szívében van az igazi tűz.
Jézus Szíve senkit el nem űz,
Jézus Szíve mindig tárva áll,
Jézus Szíve mindenkit várva vár.

Jézus Szívéhez bizalommal fohászkodj,
Jézus Szívétől soha ei ne pártolj.
Jézus Szívében senki nem csalatkozott,
Jézus Szíve senkit el nem hagyott.

Jézus Szíve bánatomat Hozzád hozom,
Jézus Szíve Hozzád imádkozom,
Jézus Szíve védelmezz,
Jézus Szíve rólam meg ne teledkezz.

Jézus Szíve Te vagy a kegyelem,
Jézus Szíve légy védelmem,
Jézus Szíve légy mindenem,
Jézus Szíve ne hagyj el, légy velem.

Czabaley Mária.

«Jézus Szíve gonoszságainkért megtört Szív.»

(Elmélkedés.)

I. *Előgyakorlat.* Az Üdvözítő keresztreszegezésekor ott állt a nép amely még akkor sem szünt meg gúnyolni Őt. Urunk pedig ajkait megnyitva így imádkozott: «Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek» (Lk. 23, 24.). Szívének teljéből, mint bőségszaruból fakadtak e szavak. Egy Szív, amely a gyötrő kereszthalál pillanatában megbántóiért a kiengesztelés hidját építi az Ő és szentséges Atyjának Szíve között.

II. *Előgyakorlat.* Ó szerető Uram, ismertesd meg velem ama fájdalmakat, azon bűnöket, amelyekért megtört a te isteni Szíved, hogy én is az engesztelés jegyében folytassam életemet.

I. *Pont.* Jézus Szíve gonoszságainkért megtört Szív! Megtört Szív, a pogányok millióiért, akik az eredeti bűn nyomorában ülnék, akikhez nem jut el az Isten szava, akiknek lelkében a megszentelő kegyelem nem fog világítani. Megtört Szív az eretnekek, a tévelygők miatt, akik lezárják lelkük szekeit s így meg nem ismerik Őt! Megtört szív a lanyhaságban vergődő katolikusokért, akikért e világra jött, de akik elfutnak, félnek tőle, tesznek ugyan valamit, de cselekedeteiket nem fűti a buzgóság, az áldozat, a hűség, az odaadás, a szeretet melege. Tetteik kényserből erednek, az istenszolgálat nekik iga. Megtört Szív a hitehagyók, a megátalkodottak, a szentségtörők miatt, kik mindhalálig meg nem bánják bűneiket. Megtört Szív a kegyelem választottai felett, ám akik messze tévedtek tőle, kik a megismert isteni akarat ellen tusakodtak, kik nem tettek meg mindent ez isteni akarat teljesítéseért. Megtört Szív a kevély, az öntelt, a nagyravágyó lelkekért, a kételkedők miatt, akik nem bíztak segítő kegyelmének erejében és maguk akarták intézni sorsukat. Terveik nem a szent Szív tervei, szándékaik nem a szent Szív szándékai szerint valók. Ő, akiket kegyelmeivel halmozott el, akiknek többet, sokkal többet adott, mint a tömegnek s akik a kapott kegyelmet nem kamatoztatva, tékozló fiai lettek, Jézus Szíve, gonoszságainkért megtört Szív. Ha mindezeket megfontolom és újra meg újra átgondolom, akkor látom, hogy a vállalt imaórák alatt mennyi mindenkiért kell a szentséges Szívet engesztelni.

II. *Pont.* A mi Urunknak Szíve keresi azt a valódi, mélységes szeretetet, amely erőt, terveket, jólétet, hírnevet, mindent kész odaadni, mert egyetlen vágya ezt a sokat megsértett isteni Szívet kiengesztelni s életet adni az «Életért!» De hányan csak akarják a jót, ámde alávetni magukat nem szeretik. Kívánnak fegyelem alatt élni, de nem bírnak engedelmeskedni. Akarják a szent életmódot, de kényelmüket fel nem adják. Akarják a megaláztatást, de a hírnevük kárt ne szenvedjen. Ismétlik annyiszor: Uram, akaratodra bízom magamat, de bizalmuk, hitük nem égő parázs, hanem pislogó, erőtlen mécsvilág. «Vigyázz, hogy ez a tűz ki ne aludjon, mert nem lesz mivel meggyújtani», mondta egyszer az Úr Alacoque szent Margitnak.

III. *Pont.* Jézus Szíve gonoszságainkért megtört Szív! Megtört Szív azokért, akik többre vállalkozhatnának, de a parancsok megtartásával beérik. Megtört Szív a hétköznapi könnyelműen elhagyott szentmiséi, szentáldozásai, szentséglátogatásai, áhitatgyakorlatai miatt. Megtört Szív az elmulasztott erénygyakorlatok, önmehtagadások, a visszautasított alalmazás miatt, amelyeket soha többé nem gyakorolhatunk s talán alig pótolhatunk. Megtört Szív a szeretetlenség, a rideg szavak, az összeszedetlen viselkedés, a bensőséges imaélet hiánya miatt. Végre megtört Szív azokért,

akik az egyesületet, amelyben működnek, fel nem karolják, oda tagokat nem toboroznak, annak folyóiratát nem pártolják, sőt talán még maguk sem ismerik, ezek a nevükkel mindennütt elkönnyvelt, de sehol igazán nem tevékeny lelkek, Jézus Szíve érettük is megtört Szív! És most elmélkedj, mit, hol és hogyan kellene saját életedben változtatnod, tenned, hogy a szentséges Szívet a magad gyarlóságai miatt engeszteljed.

Ima. Ó Jézus isteni Szíve, ki annyit szenvedtél s szenvedsz a mai napig értünk, adj hűséges, nagylelkű áldozatkész, szeretettel áthevített szívet gyermekekednek, hogy meglegye a jót, ahol tenni kell. Nem akarok azok közé tartozni, akik Szívedet összetörik s ha közéjük tartoztam valaha, Istenem Szíve felejtse el nekem. A jövőben helyreigazítani akarom mulasztásaimat. «Uram, most már igazán elkezdem.» (Liguori szt. A.)

Fáklya.

A szentmise fensége.

EGYIK meghatóan szép templomi énekünk «Jertek áldozatra» kezdettel általában minden katolikusnak, de különösen az oltáregyleti tagoknak szól, akiknek szent kötelességük, hogy jó példával járjanak elől az Eucharisztia kultuszának terjesztésében. Minél gyakrabban veszünk részt buzgóan és ájtatosan a szentmiseáldozaton, annál jobb példát adunk mindenkinek a szentmise megbecsülésére.

Hogy a szentmiseáldozatra hétköznap is nagy örömmel és mélységes áhitattal siessünk és a misehallgatásra másokat buzdítsunk, szükséges, hogy a szentmise nagy fenségéről és végtelen értékéről minél mélyebb meggyőződésünk legyen.

Nem létezhetik a vallás istentisztelet és az istentisztelet áldozat nélkül. Ahol vallás van, ott áldozatnak is kell lennie. Az áldozat pedig akkor tökéletes, hogyha az Istennek feláldozott áldozati tárgy méltó az Istenhez. Ily tökéletes áldozati tárgy Jézus Krisztus, az Istenember, mert Istenhez méltó és megfelelő áldozati tárgy csakis az emberré lett Isten lehet. Örvendjen a mi szívünk, hogy ezt az áldozatot Jézus Krisztus a Kálvárián valóban bemutatta, amikor iszonyatos kínok között az egész emberi nemért és örök Atyja dicsőségeért magát feláldozta. «Ime az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit.»

A nagypénteki véres keresztáldozatot titokzatos, szentségi módon vérontás nélkül nyitja meg Krisztus Urunk a szentmisében. A szentmise áldozat, tehát a keresztáldozatnak megújítása és emléke, előállítás, megjelenítése és jelképezése, de olyan jelképezése, amely magában foglalja, amit jelképez.

Ugyanaz az örök főpap mutatja be a szentmiseáldozatot, mint aki a keresztáldozatot mutatta be, t. i. Jézus Krisztus, a láthatatlan főpap, akit az ember, mint az Ő szolgája helyettesít. Ép azért nem a maga, hanem Isten nevében beszél, midőn az átváltoztató szavakat mondja: «Ez az én testem... Ez az én vérem». Mindkét áldozatban: a kereszt- és miseáldozatban ugyanaz az áldozati tárgy, t. i. Jézus teste és vére, és céljaik is ugyanazok: dicsőíteni Istent, eleget tenni bűneinkért, meghálálni Istennek a nyert kegyelmeket és kérni új kegyelmeket, mert ezek kieszközlésére mindkét áldozatnak megvan ugyanaz az ereje. Ó, ha mi azt megértendők, mennyi isteni kegyelem árad ki a szentmiseáldozatból mindazokra, akik azon méltóan és buzgóan jelen vannak!

Miként a keresztáldozat az összes emberekért volt, úgy a szentmiseáldozat is az összes emberekért mutatattik be. Jézus Krisztus a keresztben: «engesztelés a mi bűneinkért, és pedig nemcsak a mieinkért, hanem az egész világért is». (I. Ján. 2, 2.) És a pap, aranyszájú szent János szerint, midőn a szentmisét bemutatja, az egész mindenségnek a követe s az összes embereknek az ügyvédje. Ebből az azonosságból látjuk, hogy mily fenséges és végtelen értékű áldozat a szentmise.

Azonban nemcsak az ugyanazonosság és hasonlóság, amely a kereszt- és miseáldozat között van, állítja élénken a szentmise fenségét, hanem a különbség is, amely a két áldozat bemutatási módja és egyéb körülményei között van, nagyon élénken domborítja ki a szentmiseáldozat fenségét.

A keresztáldozat véres, azaz vérontásos áldozat, mert a felajánlott áldozati tárgy igazi fizikai halállal és összes vérének ontásával áldoztatott fel. A szentmiseáldozat pedig vérontás nélkül való áldozat, mert ugyanaz a felajánlott áldozati tárgy nem valóságos fizikai, hanem misztikus szent-ségi halállal áldoztatik fel, amelyet a színek elkülönítése jelez.

Vagyis más szavakkal az első nagypénteken Krisztus meggyötört szent teste élettelenül függött ég és föld között a keresztfán, utolsó csepig kifolyt szentséges vére pedig ott csurgott a szent kereszt gerendáin és a Kálvária szikláján. A krisztusi testtől a fizikai halál következtében

elvélt a szentséges vér. És mi megy végbe a szentmisében? A pap a felajánlott és kezébe vett kenyér felett kimondja: Ez az én testem. És azonnal jelen van a kenyér színei alatt Krisztus teste. Alig hangzottak el a kehely felett az átváltoztató szent szavak: Ez az én vérem. És tüstént jelen van a bor színei alatt Krisztus vére.

A szentmisében a szavak erejénél fogva külön van Krisztus szent teste a kenyér színei alatt és külön van Krisztus szentséges vére a bor színei alatt. Ekkép jeleníti és újítja meg számunkra a szentmise a nagypénteki véres keresztáldozatot. Ott a keresztfán Krisztus meghalt, a szentmisében nem hal meg. A szentmisében a mi oltárainkon ott van Krisztus vére, de vérontás, miként a kereszten történt, itt nem történik, mert ahol nincs fizikai, hanem csak szentségi, misztikus halál, ott vérontásról nem lehet szó.

E titokteljes, csodálatos dolgokat a szentmisében a szintén csodálatos átlényegülés (transsubstantiatio) létesíti. E felséges áldozat magasztos titkait teremtett véges eszünk föl nem éri. Itt csakis a hit segít. Itt leborulnunk és hinnünk kell.

A keresztáldozat csak egyetlen helyen, a Kálvárián mutattatott be, a szentmise azonban az egész földkerekségen minden helyen mutattatik be, amerre katolikusok laknak, amint ezt Malachiás próféta megjövendölte. (Malach. 1, 11.) A keresztáldozat csak néhány óráig tartott és egyszer mutattatott be, a szentmise ellenben számtalanszor, megszámlálhatatlanszor mutattatik be és folyton-folyvást tart a világ végezetéig, amiért is Dániel próféta örök áldozatnak mondja a szentmisét.

A keresztáldozatban Krisztus teste halandó és szenvedni képes volt, a szentmisében pedig halhatatlan és nem képes szenvedni... Lehet-e találni nagyobb, felségesebb, szentebb és félelmetesebb dolgot az olyan áldozatnál, amely ily nagy és mélységes titkokat tartalmaz?

Ha a szentmise ily felséges és üdvös áldozat, ebből először az következik, hogy más nem menthet ki bennünket az azon való jelenlétünk alól, mint a lehetetlenség és hogy saját magunk ellenségei vagyunk, ha szándékosan elmulasztjuk a szentmisét és így megfosztjuk magunkat a Krisztus végtelen érdemein alapuló kegyelmektől. Másodsor az következik, hogy sohasem vehetünk részt elég tisztelettel a szentmisén, hogyha megfontoljuk, hogy az Istenember van ott jelen, aki feláldozza magát örök Atyjának, aki közbenjár érettünk és aki, hogy javunkra hajlítsa, áldozat állapotában a legmélyebb tisztelettel és mintegy megsemmisüléssel van itt jelen.

Aranyszájú szent János szerint maguk az angyalok szolgálnak e félelmetes hittitoknál, mélységes tisztelettel és szent félelemmel vesznek azon részt és mi, «földnek férgei», sokszor kevés tisztelettel merészkedünk a magát érettünk feláldozó Istenemberhez közeledni.

örök vigasztaló. Balzsamos az illata is, mert az örökélet gondolatát leheli ránk. Lelkünknek legmélyebb szomja az örökélet kiolthatlan vágya. Élet, élet, örökélet, hiánytalan élet, teljesélet, boldogélet: ez a szívünk dobbanása. Ez az egyetlen és legszükségesebb, melyről lemondani soha sem tudunk. Örökélet ez a legszebb, a legédesebb a legdrágább szó. Annyi, mint Isten, Jézus. Örökélet, e szóba ömlik minden vágyam, imádságom, minden küzdelmem, áldozatom. Ha ezt elnyertem, mindenem megvan. Enyém az Isten s minden, ami Istené. Ha ezt elveszítettem, mindenem oda van. Veszve vagyok magam is.

Lelkem az örökélet szomjával a tabernakulum elé fut. Itt találok az örökélet forrását. A szentségi Jézus az örökélet ura és királya. Aki a szentségi Jézust szereti, szolgálja, az az örökéletet biztosítja magának. Az Eucharisztia az élet kenyere. Aki-e kenyeret eszi, örökké él, mondja az Úr Jézus. Nincs ennél édesebb vigasz számunkra. De nincsen hatásosabb biztosíték sem, hogy szent reményünk megvalósul. De nem is keresünk. Mikor az őszi lomb hullásban, vagy az élethervadásban belénk markol az elmúlásnak fagyasztó szele, mily csodálatos megnyugvással és biztató erővel mosolyog ránk az örökmécses fénye. Itt az élet Kenyere vegyék és egyétek. Ezért olyan édes e Kenyérnek az íze, megenni nem lehet. Minden szentáldozásom boldog örökéletem előkészítése. Minden szentáldozás után mosolygok a télre, levélhullásra, élethervadásra. Mint a zöld fenyő állok s hirdetem: élek, örökké élek.

Szeretem a fenyőt azért is, mert szép fa. Valóságos bokréta. Sudár gerince magasba szökteti karcsú koronáját. Lecsüngő ágai barátságosan integetnek felénk. Ha alája állunk, szinte igézetesen halljuk némaságában is kiáltó szavát: fel a magasba, fel a magasba. Mintha minden szálfenyűben az alpesi bércek égbeszálló fohászát hallanók s imára kulcsolt karjait látnók. A fenyő a fák szerzetese, a hegyek imádkozópapja. Mikor a fenyvest járjuk, mi is imádkozunk. Az emberiségnek is van egy jobb, egy szebb, mondjuk: imádságos része. Az eucharisztikus lelket ilyennek látom. Ő az emberiség fenyűje. Magasban él. Tábor hegyén az otthona. Folyton felfelé tart. Örökké zöld. Mindig remél, mindig bíztat. Mindig mosolyog. Aki vele tart, jobb, vidámabb, boldogabb lesz tőle. De nagy jótévedője az eucharisztikus lélek az emberiségnek. Ebből a lélekből is sok kell, egész erdő. Hála Istennek, mindig többen leszünk. Öröm nézni az új sarjadékot.

Szeretem a fenyőt, mert győzelmes fa. Kemény gránitsziklán is megveti a lábát s diadalt ül rajta. Csodálatos szép kép az ilyen kivirágzott szikla. Az élet hatalmát bámulom az élettelenészen. A gyenge palánta az életerővel szétfeszíti a sziklát, mely zúzni, törni tud, de alkotni nem. A szikla enged, hódol az élet előtt s jutalmul örökzöld

koronát kap tőle. Van az emberi léleknek is ilyen győzelmes ereje: a szent remény. Ezzel is lehet sziklát repesztetni és kopár pusztaságot édenre varázsolni. A szent remény is győző, életető erő. Ahol megveti a lábát ott élet fakad. Jaj, pedig az élet de tele van sziklával, tele van őrlő, morzsoló, pusztító, fenyegető hatalommal. Hányszor ijed meg a lélek, hányszor nyögi: nem bírom, végem van, nincs mentség. No, mert a lélek sokszor csak a veszély nagyságát látja, sőt képzelete sokszorosán megnagyítja s elfeledi a benne lappangó győzelmes erőt, a reményt. A kis fenyőmag, melyet a szél odavetett a sziklára, nem nézi a szikla nagyságát, keménységét, hanem engedi működni a benne feszülő élet-erőt és győz. A kis magocska csupán harmatcseppekre és napsugárra vár. A többi elvégzi maga. A szorongatott lélek is kap harmatcseppeket, nap-sugarat. Az Eucharisziából hangzik feléje: Én veled vagyok. Bizzál fiam! S a léleknek csak bele kell fogódzani ebbe a bízató, győzelmes erőbe... s élni fog, győzni fog. Sajnos azonban, az a tapasztalatom, hogy sokan-sokan nem tudnak belefogódzni a bizalom erejébe. Elhanyagoljuk ezt az erényt. Hosszú gyermek és ifjúkoromban minden szükségessel ellátnak minket. Szüleinktől is, másoktól is inkább azt látjuk, hogy szinte kizárólag emberi erőbe kapaszkodnak. Mikor aztán ráncszakad a baj és gyenge, tehetetlen minden földi hatalom, akkor a szegény hamupipőke, a mostoha remény nem elég életerős. Nem tudunk vele kapcsolódni, nem tudunk beleforni a mellettünk álló, kezét felénk nyújtó isteni erőbe. Ez a mi nagy gyengeségünk: a bizalom hiánya, vagy erőtlensége. Gyenge, erőtlen bizalomtól gyengék, erőtlenek vagyunk magunk is, társadalmunk is.

Itt az Alpesebben látom, hogy nem szabad kivágni a fenyőt tövestől. A tönk és a gyökerek bentmaradnak a földben. Ha ezt is kiszedik, lecsúszik a termőföld a völgybe s puszták, kietlenek, sziklatömegek lesznek a hegyek. A fenyő gyökere köti a termőföldet a bércek oldalához s így lesz a fenyő az élet hordozója a hegyeken. Az emberi társadalomba is kellene fenyőgyökerek, kellene örökzöld fenyők. Kellene folyton bízó és folyton remélő egyének, tömegek, akik soha össze nem törnek, le nem roskadnak s így megtartanak másokat is. Ezek a bízó lelkek a családok és a társadalom támaszai. Ezek adják a háborgó élet egyensúlyát. Az apostollelkű Prohászka püspökünknek jelszava volt: dum spiro, spero; míg élek, remélek. Ebben van élete titka. Az Eucharisziából ilyen életek fakadnak.

Szeretem a fenyőt azért is, mert üdítő, gyógyító ereje van. Az orvosok balzsamos fenyő illatra küldik a gyengetüdejű embert. A fenyőnek olaja van. Ez az olaj sugárzik ki, permetezik szét minden kis tülevél hegyén. Ez a szerteszét illanó olaj teszi balzsamossá az ozonús fenyvesi levegőt. Ezért keressük és szeretjük a fenyvest. Van a léleknek is olaja.

Van kenetes lélek. Az ilyen léleknek különösen vonzó varázsa, kelleme, ereje van. A Szűz Anyáról is azt mondja az Egyház imája: keneteid illata után futunk. Mi a lélek olaja? A Szentlélek Úristen s az ő hét ajándéka. Az emberi lélek a kegyelem állapotában a Szentlélek Úristen temploma. Tőle kap az ember természetfeletti jelleget. Olyan isteni jószág, mondjuk mennyei kenet járja át az emberi lélek minden tehetségét, hogy kiárad belőle s mi nem tudunk hatásától szabadulni. Futunk hozzájuk, szeretünk velük lenni. Vigaszt, erőt, békét, bátorságot, örömet merítünk belőlük. Jobbak leszünk tőlük. S nemde, a Szentlelket is Jézus adja, küldi számunkra. Minden szentáldozás egyben olajtöltés, hogy jobb emberek legyünk, szeretetreméltók.

Látod — drága Lélek — mennyi kincsod van az Oltáriszentségben! Erről susog még a fenyves is nekünk. Ha csak egy olajcseppet önthettem is kis korsódba, fohászt kérek érte.

Német István.

••••• Mesélő ibolya •••••

GYERMEKKOROM óta mind a mai napig mélységes titok előttem az erdő; félős borzongással gondolok rá, de benne járva ez a félelem megnyugtató boldog gyönyörűségre változik. Mert képzeletem mindenkor susogó fákkal, beszélő virágokkal, tündérekkel, manókkal és egyéb rejtelmekkel népesítette be az erdőt, amelynek emléke ma is rámnehezedik, mégis vonz a csendje, a titokzatossága, hiszen a lelkem ott mindig megtalálta az Istenközelség édes bizonyosságát.

Néhány éve egy dunamenti nyaralóhelyen töltöttem rövid vakációm. Mindjárt az első este megdobbanó szívvel hallottam, hogy az üdülőttelep mögött nagy erdő terül el s annak mélyén magányos kápolna áll. És hogy a romantika teljes legyen, azt is beszéltek, hogy ezt a kápolnát éjjel tündéri világosság veszi körül.

Sűrű erdő közepén magányos kápolna? — gondoltam — ez még mesének is gyönyörű, hát még valóságnak! És természetesen rögtön elhatároztam, hogy másnap este felé felkeresem ezt a csodát. De izgatottságom nem hagyott nyugtot, már kora reggel kiverte az álmod szemeimből és ellenállhatatlanul ösztönzött utamra. Felöltöztem, tolvaj módjára nesztelenül lopóztam ki az épületből. Még mindenki aludt, halálos csend, templomi áhitat ült a csodaszép vidéken, akaratlanul is lábujjhegyen kezdtem járni s összerezzenve torpantam vissza, valahányszor egy-egy lehullott gally megropogott lábam alatt.

Az ösvény mind mélyebbre vitt, de nyugtalanságom most sehogyszem akart Istenhez emelő áhitattá változni, mert mint később megdöb-

benve állapítottam meg, ennek az erdőnek nem volt egyetlen dalos madara sem, olyan hangtalan, olyan könnyesen szomorú volt, mint valami temető. Évszázados fának sötét lombjai — mint a nehéz lelkiismeret — leszegett fejjel, csüggeteg sóhajással adták át magukat a szél gorombaságának.

Hogy meddig jártam ott, nem tudom; idő és tér, föld és emberek megszűntek lenni rám nézve, úgy éreztem, hogy az egész nagy mindenségben egyedül én élek, de én olyan kicsi, olyan törpe vagyok, mint az égbenyúló hegy tövében kaparászó bogárka. Valósággal elvesztettem magamat...

Mintha csak játéku faragták volna az erdő óriásai s aztán ott felejtették volna a legvénebb tölgy árnyékában, olyan keresetlen bájjal állt végre előttem a kápolna. Ajtaja félig nyitva, oltárán gyujtatlan gyertyák, fehér terítőjére futó növény friss zöldje omlott. Színes ablaküvegén át a napfény a szivárvány minden színében freccsent szét, megelevenítette az oltárkép Szent Erzsébetjét, kötőjében a vérvörös rózsák illata betöltötte a lelkemet. Keztem felszabadulni, felemelkedni. A sok filigrán apróságba olyan jól illett az én parányi életem és olyan simogató boldog érzés volt ezt a parányi életet beleállítani az üres öröklámpába, meggyújtani a hűséges szeretet piros fényével.

Talán ez volt életem legszebb imaórája!

Amilyen bájos volt belül a kápolna, olyan elhanyagolt volt a külseje. Korhadt lépcsőjét kövek támasztották alá, a vizes penészfoltokat sűrű ibolyabokrok iparkodtak eltakarni.

Valami emléket akartam elvinni innen, hosszas kutatás után egy szál késői ibolyára leltem.

Már éppen utánahajoltam, amikor halk hangon megszólalt: Ó, ne bánts még, ne szakíts le, amíg el nem végeztem küldetésemet. Én az év utolsó ibolyája vagyok s addig meg nem halhatok, míg egy mesét el nem mondok tanulságul valakinek.

— Meséld hát el ennek a kápolnának történetét — sürgettem izgatottan.

Kicsit sóhajtott, aztán beszélni kezdett:

— Valamikor régen fiatal tölgyfa állt ennek a kápolnának a helyén, tövében akkor nyílt az első ibolya. Ábrándos szívvel, életük jelképéül ültették ketten: az erdő akkori tulajdonosa és mátkája, a szép szőke Erzsébet.

A tölgy és az ibolya tehát egy földben vertek gyökeret. Egyszerre kezdtek nőni, rügyezni, a nap egyformán érte, eső egyformán öntözte, mégis a tölgy hosszú vesszőbe szökött, egyre nőtt, lombosodott, az ibolya egyformán kicsiny maradt, alázatosan élt a földön, engedelmesen hozta a virágokat.

A tölgy, amíg fiatal hajlékony vessző volt, sokszor hajolt az ibolya

főlé, csókolta, óvta, védelmezte, de csakhamar magasabbra nőtt, szétnézett az ezertitku világban és rövidesen megfelejtkezett az ibolyáról. Nem látta, mennyi szép virága van; nem érezte feléje küldött illatát, kedvesebb volt neki a derekára fonódó repkény, amely pedig kúszó indáival a legszebb rügyeket sorvasztotta le róla. Szegény magárahagyott kis ibolya! Alábújt széles levelei alá, ott sirdogált, nem bánta, hogy köntöskéje megfakult, bimbói elsatnyultak. Nappal még nem érezte úgy elhagyatottságát, elnézte a mászkáló bogarakat, vagy egy eltévedt napsugár játékos táncát... de ha jött a borús, csillagtalán éjtszaka, rút kis manók gonosz gondolatokat súgtak neki, amelyektől nem tudott szabadulni.

«Ó, mért ilyen világtalan, hosszú az éjtszaka, a nap tüze meg csak felvillanó káprázat — sirdogált. — Ó, mért is van tarka álma az éjtszakának, ha hajnalra mint színes buborék üresen elpattan? A bőség kelyhe nekem csak bánattal telik meg, az öröm gyűszűnyi pohárkában is elfér» — panaszkolta a néma éjtszakának.

Amint így sirdogált, búslakodott, egyszerre ezüstös fény gyúlt fel előtte, világossága mint pompás palást ömlött szét rajta és álmélkodó szentjánosbogárka örvendezett neki:

Istenem! mennyi szép virág! Egyik szebb, mint a másik! Kedveség, szerénység, okosság, alázat, jóság! Ó, és a szeretetnek mennyi, mennyi még ki sem nyílt bimbója! Mért rejted el magadat és szépségedet bohó kis virág? — kérdezte.

Akkor kidugta fejét a levelek közül a legillatosabb virágszál, a hűség. Káprázott a szeme a soha sem látott fényességben s meghatott, bizonytalan hangon felelte:

— Mert én a tölgyé vagyok, másnak nem szabad nyílnom.

Jánosbogárka elmosolyodott. Mélyen beszívta a hűség illatát, tett neki, s a pillanat hangulatában magának akarta. Ragyogó tekintetét rágyújtotta a megremegő ibolyára.

— Azé vagy, akit szeretsz — súgta.

Nagy, kísértő csendesség ereszkedett az erdőre... A madarak puha fészük ölen összebújtak, a bogarak még jobban elrejtöztek a sötétségbe, a tölgy a repkény karjai közt álmodott... és az ibolya? Szegény, ábrándos, ostoba kis ibolya gondolat nélkül, dobogó szívvel hullott Jánosbogárka hódolatteljes fényességébe.

A végtelenség homokóráján egy szem lepergett, de mennyi vétkes öröm fér is el egy ilyen rövidke percben és milyen nagy, nagy ára van egy percnyi ilyen örömnek!

A következő pillanatban Isten szava hasított bele a fekete éjtszakába. Haragja végigcikázott az égen, lesújtott a bűnre. Lehántotta az idegen repkényt a tölgy derekáról, őt magát mint vékony pálcikát törte ketté,

alátemette az ibolyát, a szentjánosbogárkát, elrejtözött madárfészket, mindent, mindent. A madarak vijjogva menekültek az ítélet elől, soha többé vissza nem jöttek; azóta néma ez az erdő.

Rettenetes, pusztító vihar volt az! Mikor a kidöntött fákat elhordták, ezen a helyen tisztás támadt és ide építették aztán a kidőlt fákból a kápolnát.

Hogy ki építette? Hát természetesen az a régi mátkapár és akkor már házaspár, aki annak idején a tölgyet és az ibolyát elültette.

Bizony sokat kellett faragni, simítani a tölgyön, míg méltó lett ehhez a hajlékhoz és sok könnyes évnek kellett elmúlnia, míg az alázatos bánat ilyen dúsan körülkoszorúzta ibolyával. És Jánosbogárka? — kérdeztem.

Jánosbogárka a vezeklő szívek útmutatója lett — fejezte be meséjét kis virágom. Az ösvényen véges-végig önszívéből merített lámpácskát gyújt, hogy egyetlen sóhaj, egyetlen bánatkönny, egyetlen megtérő szív el ne tévedjen, el ne vesszen. És éjjelenként ragyogó kivilágításban fürdik itt minden, ezernyi mécses gyúl ki az oltár előtt, az Úr pedig áldó megbocsájtással öleli szívére az egyre érkezőket, soha el nem fogyó vezeklőket.

— Itt hagyom én is a szívemet — mondtam lehajtott fejjel. Az örökmécsest az imént üresen találtam; oda állítom. Mesélő ibolyám helyeslően bólintott s mint aki küldetését jól elvégezte, megadással tette életét kezeim közé.

Király Ödönné.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Országos központunkban a novemberi naptár a következő:

Nov. 1. Mindenszentek ünnepe. Reggel 6 órától óránként csendes, 10 órákor ünnepélyes énekes szentmise, délután 1/4 órákor szentbeszéd és ünnepélyes áldás az Örökimádás templomban.

Nov. 2. Halottak napja (minden papnak 3 szt. misét szabad mondania). Egész délelőtt csendes szentmisek, 9 órákor énekes rékviem az összes szenvedő lelkekért. 12 órákor a legfölségesebb Oltáriszentség kitétele. Este 1/4 órákor rózsafüzér a halottakért. (A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mondva, akár ki van téve, akár csak a szentségházban mindannyiszor, teljes búcsút engedélyezett a Szentatya, valahányszor legalább öt tizedet elmondunk.)

Nov. 3-án. Délután 3 órákor az Arkangyalok-Órangyalok és Kisdéd Jézus kongregációk gyűlése az oe-i kápolnában 1/27 órákor a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportjának gyűlése ugyanott.

Nov. 4-én: 9 órákor ünnepélyes rékviem az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért.

Nov. 6. Az Oltáregyesület alapításának évfordulója és egyházmegyei szentségimádás napja az Örökimádásban. Szentségkítétel már reggel 6 órákor. 9 órákor énekes szentmise, délután 1/4 órákor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Nov. 10. Oltáregyleti vasárnap az Örökimádásban. Reggel 8 órákor elmélkedés, szentmise az oe. élő és megholt tagjaiért, közös engesztelő szentáldozással.

Délután $1/24$ óraker a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportjának gyűlése az Oe.-i kápolnában. $3/45$ óraker a Szt. Anna kongregáció gyűlése ugyanott.

$1/46$ óraker oe.-i szentbeszéd és ünnepélyes áldás az Örökimádásban.

Nov. 11-én 9 óraker a Keresztény Anyák kongregációjának Szent Család és Hétfájdalmú Szűz csoportja és a Virgo Reparatrix I. csoportja részére gyűlés az oltáregyleti kápolnában.

Délután 4 óraker az Oltáregyesület választmányának ülése a Szt. Erzsébet teremben.

Nov. 17. Délután 4 óraker a Szt. Ignác csoport gyűlése az oe-i kápolnában. $1/2$ 7-kor a Virgo R. III. csoport gyűlése ugyanott.

Nov. 18. Délután 4 óraker terjesztőnői gyűlés.

Nov. 19-én 9 óraker ünnepélyes énekes szentmise az Örökimádásban ápdákházi Szt. Erzsébet tiszteletére.

Nov. 24. Délután $1/24$ óraker a Virgo R. II. csoportja, $3/4$ 5-kor a

Szt. Anna kongregációnak a gyűlése oe-ti kápolnában.

Nov. 25-én 9 óraker a Virgo R. I. és a Keresztény Anyák kongregációjának Szt. Család és Hétfájdalmú Szűz csoportjai számára szentmise, közös szentáldozás és konferenciabeszéd az oe-i kápolnában.

Az Örökimádás-templomban köznap 6, $1/27$, 7, 8, $3/49$ -kor vasárnap 6, 7, 8, 9, 10, 11, 11 ó. 40 perckor vannak szentmisék. Gyónni lehet mindennap reggel 6 órától $1/210$ ig. Vasárnap egész délelőtt. Litánia mindig $1/46$ -kor van, amely előtt vasárnap szentbeszéd van és utána köznapokon szintén lehet gyónni ameddig gyónó van, de legkésőbb 7 óráig.

Nagyorosziban dr. Zsigovits Béla plébános buzgólkodása folytán újralakult az Oltáregyesület. A Központ kiküldötte igen épült a jó hívek nagy érdeklődésén, amellyel az Oltáregyesületről szóló beszédeit hallgatták. Nagy jövőt jósolunk az újjászervezett egyesületnek.

Lelkipásztorok számára nagy esemény dr. Mihályfi Ákos beszédeinek kiadása.

«E kétkötetes gyűjteményben minden egyes beszéd lege artis kidolgozott remekmű, de nem az íróasztal számára készült, hanem valósággal el is mondott beszéd. Az I. kötet Mihályfi egyházi beszédeit tartalmazza: adventre, nagybőjtre, lelkigyakorlatokra, újmisékre, esküvőkre, kongregációi felvételekre, kápolnaszentelésre, emléktáblák felavatására, az egyházi év minden kiválóbb ünnepére talál benne az olvasó egy-egy pompás beszédet. A II. kötet Mihályfi társadalmi beszédeit közli. Nincs a katolikus életnek egyetlen olyan problémája sem, melyet e beszédek a katolikus igazságok örökérvényű fényével meg ne világítanak. Mindkét kötet valamennyi beszédét feltélesen ortodoxia, mélyenjáró gondolkodás, páratlan közvetlenség és kercesetlen, tősgyökeres magyar stílus jellemzi.»

Ez volt a kritikus előzetes híradása dr. Mihályfi készülő művéről. Most, hogy a két vaskos kötetet átlapoztuk, igaz lélekkel mondhatjuk, hogy nem nagyított, mert «a valóság sokkal felülmúlja azt, amit róla elmondottak. Ezek a beszédek is olyanok, mint nagynevű szerzőjük: tudás, őszinte szív, fenkölt gondolkodás, mindig egyházas érzés és találó időszerűség jellemzi őket. A lelkipásztorkodástan nagynevű tanára ezzel a kétkötetes beszédgyűjteménnyel mintegy kiegészítette eddig fel nem mult pasztorális műveit, mert praktikus mutatja meg, hogy mit, mikor, hogyan kell mondania a papnak, hogy célt érjen beszédjével. Igen nagy örömmel ajánljuk a főtisztelendő papság figyelmébe.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.